

A REPARA

Stricare

Un ins, pe care îl știam îndeobște vesel și exuberant, îmi dădu bună ziua cu o mutră din cele mai sumbre. Ce-o fi avînd? m-am întreat. Și cu un clasic «ce mai faci?» l-am oprit și l-am tras de limbă. De fapt nici nu era nevoie. Omul era pornit pe mărturisiri și m-a scutit de insistențe:

— Vai de capul meu, bădiță. Sint în reparație.

Așa îmi spune el, bădiță, încă de cînd ne-am cunoscut. Poate și asta mi-l face simpatic și declarația lui de-acum, jalnică, născu în mine gânduri negre. Bietul om! Nu cumva e bolnav și a încăput sub bisturiul chirurgului?...

— Suferi? m-am interesat.

— Sufăr! mi-a răspuns.

— Ce ai?

— Frigider, sonerie, radio și țevărie la baie.

Am înțeles, așadar, că e vorba de niște reparații extramedicale și mi-am spus că, la urma urmei, situația nu e chiar atît de gravă. Dar interlocutorul meu se arăta mai puțin optimist.

— Crede-mă, bădiță, e un calvar. Dumneata, care ții un condei în mîină, vreau să zic un stilou, ar trebui să...

Am tresărit. Ce «ar trebui să»...? Și apoi, în general, referirile la stiloul meu nu-mi fac plăcere. Sună ca o intervenție în treburile mele strict personale. Darămite acum cînd, mă rog...

...«ar trebui să așterni pe hîrtie cîteva rînduri, așa, să usture» — continuă omul cu năduf și îmi istorisi pe lung toate avaturile sale.

Pe scurt, lucrurile stau așa:

A intrat sărmanul într-o zodie cu bocluc. I s-au defectat pe rînd frigiderul, aparatul de radio și țevăria de la baie. Cu chiu cu vai, după zeci de defecțiuni organizatorice, niște ateliere i-au trimis în cele din urmă oameni «de specialitate» pentru reparații. Unul i-a dres frigiderul, altul soneria și așa mai departe. Le-a achitat pe rînd bacșișul obligatoriu, bașca plata oficială și, tot pe rînd, adică între una și două săptămîni, totul a reintrat în normal, defectîndu-se iarăși impecabil. Frigiderul cald, aparatul de radio afon, soneria mută, țevăria în schimb cît se poate de sonoră și lansînd cel

mai modern experiment de pictură murală.

Va să zică a luat-o iar de la capăt. De astă dată lucrurile au mers și mai bine. Bacșișul a fost mai substanțial, asigurările mai stenică și toate s-au rezolvat la nivel superior, adică s-au defectat și mai repede, în mari și late cinci zile. Acum, omul meu, îndeobște atît de vesel și exuberant, umbra cătrănit în căutarea unei alte soluții.

— D-aia zic că dumneata, bădiță, ar trebui să-i arzi pe ăștia cu reparațiile. Păi meseriașul să fie meseriaș! Dacă nu se pricepe, ce mai încurcă treaba? De ce să-mi risipesc banii în vînt și să-mi toc pe deasupra nervii? Scrie, bădiță, zău scrie, să se ia măsuri — că dumneata, care ții un stilou în mîină...

Hait! Iarăși am tresărit. Ce tot are cu stiloul meu?

În sfîrșit, ca să nu lungesc vorba, mărturisesc că am scris rîndurile de față cu pixul, pentru că stiloul meu, bunul meu stilou — după ce acum o săptămîină i-am înlocuit pompa la un atelier din calea Victoriei — zace în agonie pe masa mea de lucru. Îl dădusem la reparat pentru că se scurgea cerneala dintr-însul. Acum, bate-l, omoară-l, nu mai aspiră.

MICA
publicitate

de VALERIA BOICULESI

SCHIMB unsprezece clase de liceu pe... patru ani de
drept — căci îmi convine —
sau
(hai să fiu în pagubă tot eu),
pe unul;
post de inginer...
E bine?

OFER Renault M. 10 cu viteză —
contra picioare!...
(Dau, în plus, proteză!)

CAUT timp pierdut pe bulevard,
bună recompensă celui care...
sau, un loc, e vorba de hazard, —
la concursul toamnei viitoare!...

UITAT copil de cîteva ani... Revin
c-un amănunt:
relicvă de... cămin!

CEDEZ apartament cu soacră
în bună stare;
gaze, dușuri, hall —
cu priză la vecini și varză acră...
Prefer «Central»!...

STUDENTĂ cu vederi —
puțin mioapă —
vînd ieftin...
tip-tergal
(intrat la apă...)

ANGAȘĂM «regizor film» urgent,
consecvent în «artă» și în «teatru» —
poate fi servil
sau inocent,
dar talent la halbe cîte patru, —
pentru-a demonstra,
într-o secvență,
ce-nseamnă aia... consecvență!

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

DIN „INSEMĂRILE”
UNUI ȘOARECE ÎN ETATE

- Fii atent! Altminteri ajungi șoarece de biserică.
- Îmi plac cursele. Dar de cai.
- Nu te juca de-a «șoarecele cu pisica». Timpită cum este, te poate lua drept canar.
- Pentru șoarecii francezi, fiecare gaură e un «trou-vaile».
- Într-o noapte, m-a pus dracul să dau două perechi de palme unei pisici. Noroc că, imediat, m-am și deșteptat din somn.
- Timpul e parmezan.
- Cea mai mare pasiune a mea a fost cultura. Cum am dat de-o carte, am ros-o pină-n scoarțe.
- Cea mai bună brinză din lume e șvaițerul, că e plin de găuri.

- Șoarecele e ca automobilul. Din prima zi de viață trebuie să intre în... rodaj.
- Am dat într-o zi un anunț la «Mica publicitate»: «Caut pisică de serviciu». Și a doua zi s-a prezentat unul de la «pompe funebre» să-mi ofere serviciile lui.
- Pisicile nu ne înghit și totuși ne mănincă.
- Când umbli desculț, nu te încrede în «motanii încălțați».
- E curios că, deși nu avem nici o legătură de rudenie cu ele, pisicile sînt, totuși... șoricărese.
- Nu știu dacă am fost frumos. Dar, în orice caz, toate femeile leșinau după mine cînd mă vedeau.
- Nu-mi trebuie locuință cu cite șapte camere. Mă mulțumesc și cu o singură cămară.
- Logică omenească: «Toți cotoii sînt pisici, dar nu și toate pisicile sînt cotoi.»
- Marea diplomatie cînd te încolțește o pisică, e să știi cum s-o iei. La goană, bineînțeles.
- Din toate mîncărurile de pe lume aș vrea să mînc numai una: pisică pe orez.
- «Ce naște din pisică, șoareci mîncîcă». Cu condiția ca aceștia din urmă să fie proști.
- Dacă vrei s-o otrăvești pe nevastă-mea, zi-i «șoricioaică».

REBUSISTUL: — Și cine le dezleagă pe astea ce premiu primește?

NELL COBAR

EPIGRAMIE

TUDOR MĂINESCU

Unui șef
*Nu pot să știu de este inteligent sau prost
Aș ști de-aș fi afară, dar nu aici în post.*

Unui om rău care s-a îmbolnăvit
*E bolnav dar cît fu bine
Rău făcu la orișicine
Azi nu face nimănui
Face rău pe pielea lui.*

Birfitorul
*Aud că spui de mine cuvinte foarte rele
Dar mă saluți pe stradă și-mi faci și
temenele.
Dintre aceste două urite-apucături,
Prefer pe cea mai demnă, adică să mă-njuri.*

Traducătorul
*În versurile lui ai să-nțilnești
Pe mulți străini de care-ți amintești
Dar cînd traduce faptul e opus
Apare numai el, nu cel tradus.*

...n-au subtilitatea oamenilor!

Stă întins pe spate într-o poziție care îl relaxează perfect și pe care, după ani de căutări, ani înfrigurați de neliniști creatoare, a izbutit să și-o apropie, să-l facă să i se dăruiască acum din prima clipă, direct, dintr-o mișcare precisă, gustind din superba satisfacție a studiului dus pînă la virtuozitate. Stă întins pe spate, cu genunchii ridicați astfel ca tălpile de microporos să adere la cuvertura înflorată de pe canapeaua-studio, călcîiele pantofilor «Select» acoperind în întregime două corole de crin, iar blacheurile din virfuri lipindu-se etanș de o pată azurie din desen. Sprijinită pe genunchi, ține o carte cu reproduceri de artă cumpărată de la anticariat și purtînd pe prima pagină, într-o distinsă caligrafie, dedicația unui intransigent critic pentru o vinzătoare de la magazinul de ciorapi. Cartea este deschisă la «Anemonele» lui Luchian și el soarbe, cu ochii obloniți pe jumătate de pleoape, stropi din genialul amestec de culori și nuanțe, de la violetul crepuscular pînă la albul acela uluitor, plin de transparențe și irizări. Își dilată nările cu fiecare respirație, adulmecînd insetat parfumul pe care florile acestea unice îl mai păstrează din dimineața cînd artistul le-a așezat în borcanul smălțuit și cînd, ca și el acum, medita desigur la legenda anemonei care vesteau Aphroditei reîntoarcerea lui Adonis cel sortit

să învie și să piară în fiecare an, legîndu-și soarta de cea a florilor, ca un simbol al vieții și morții, al fericirii și irosirii.

Stă întins pe spate și privește ochii negri, adinci și gravi ai anemonei, și în acordurile exuberantei lor simfonii coloristice se pierde regăsindu-se și se regăsește pierzîndu-se, mereu el și neconținut altul, mereu altul și întotdeauna el.

Soția îi este plecată la «Nufărul» — o rugase, o implorase să se ducă la «Nufărul» și nu la «Lucașfărul» care, deși situat mai aproape, lui nu-i spunea decît prea puțin — ca să-i ducă la curățat costumul bej pătat în toamna trecută de suculețalelor unui buchet de crizanteme.

— Pentru tine, iubito, îi spusese, ții minte că pentru tine luasem atunci crizantemele, buchetul acela luxuriant, cu toată toamna parcă adunată în el. Ei bine, el mi-a pătat costumul și deci tu trebuie să mi-l duci la curățat, deși, între noi fie vorba, mă mindresc cu o asemenea pată, aș purta-o ca un elogiu adus frumuseții...

Dragostea lui pentru flori începuse încă din anii fragezi și neștiutori ai copilăriei. Parcă se și vede de-o șchioapă, jucîndu-se cu lopățița și gălețița printre straturi. Își amintește chiar ziua cînd, abia implinind patru anișori și spărgînd un geam cu o piatră de culoarea unti-

șorului de cîmp, a uscat lacrimile mamei, culegîndu-i din grădină și aducîndu-i un buchetel gingaș de ghiocei. Mai tirziu, în anii de școală, florile aproape că îi erau nelipsite din ghiozdan. Le așeza pe catedră și, cu toate că se afla la o vîrstă cînd nenumărate gesturi ale vieții sint lipsite de controlul experienței morale, niciodată, da, niciodată, cînd era ascultat și primea o notă proastă, el nu lua florile înapoi, nu încerca în recreație, ca din greșeală, să dea cu cotul în borcanul de pe catedră. În cel mai rău caz, cînd vedea tocul profesoarei desenînd un 4 în catalog, murmură pentru sine, ca un cîntec duios de leagăn: «Sînt tufănele, tovarășă profesoară, gîndiți-vă, ultimele flori ale toamnei, în curînd o să le acopere zăpada, o să le ucidă... Măcar 5 să-mi fi dat!»

S-a însurat de tînăr, în ianuarie, luna liliacului alb, de seră, bulgăre de nea încălzit la sinul fierbinte al maicii naturi silite de omul modern să-și dezvăluie generozitatea după vrerea lui (16 lei firul). I-a adus logodnicei, cu două săptămîni înainte de căsătorie, o creangă de o puritate și de o candoare așteptînd penelul unui Pătrașcu:

— Pentru dragostea noastră, pentru bucuria noastră... Privește-o, parcă trăiește, parcă și-a topit substanța într-o flăcără albă... Fii bună, aleargă tu după acte, mă oripilează numai gîndul unei atari tevaturi!

Și de atunci, cite buchete de la «Codlea» și «Horticola 1 Mai», de la «Gostat — Mogoșoaia» și «Athenae Palace» n-au înveselit mesuța soției? Atent de Ziua femeii, atent de ziua onomastică a soției, atent la aniversarea căsătoriei, atent în principiu, pur și simplu în principiu, fără nici un motiv festiv, calendaristic. Palma stingă în care strînge de obicei lujerele buchetelor aproape că s-a fixat într-o poziție de clește, blind, moale, catifelat.

Vine acasă cu buchetelul suav de vioarele și ascuns tainic la spate, deși a intrat în obișnuința căsătoriei lor ca intrarea sa în casă cu o mină la spate să nu mai ascundă o taină:

— Să te mai întreb oare, ghici ce ți-am adus? rostește cu un zîmbet iradiant. Miros a pădure, a aprilie, a Parma... Sint așa cum le-a văzut Courbet, cu roua încă pe petale, ca lacrimile iernii ce se duce... Lustruiește-mi, te rog, pantofii; am ședință și nu mă pot duce cu ei așa!

Seara își așteaptă adeseori soția să se întoarcă de la serviciu și, oricît ar fi de flămînd, nu se așază la masă, ci rămîne rezemat de un perete, cu brațele încrucișate ca niște liane erotice, sau în poziția sa de perfectă relaxare, cu tălpile de microporos încălzite de crinii din desenul cuverturii, privind spre un buchet proaspăt adus de el și așezat undeva, în lumina răscolitoare a amurgului.

— Baremi să fi coborît la piine și să fi luat ceva de la «Alimentara», îl fură din reverie, banal și prozaic, soția.

— Stai, stai o clipă și le admiră... Ce infinite reflexe pot avea niște iriși comuni! Parcă și-au suprimat contururile ca într-o pastă de Manet, Renoir... sau nu... abia acum îmi dau seama... venirea ta, iubito, mi-a provocat o adevărată revelație... uită-te atentă... au ceva din Claude Monet și poate un pic din Cezanne. firește, cel din prima fază a creației...

Totul e un joc de lumină, un univers aerian... Știi bine că nu-mi place să fac cumpărături, să umblu cu plasa după mine. Dacă găsești «italian» ia un sfert și muștar de 3,75 lei. Are o culoare pastelată, pare amestecat cu uleiul sudic al lui Van Gogh...

...Stă întins pe spate și admiră — o, dumnezeule, pentru a cita oară, din cite sute de unghiuri! — «Anemonele» lui Luchian, meditînd asupra soartei adonisiace a florilor. Aprilie e pe sfîrșite. Curînd va înflori liliacul. Va aduce soției un buchet uriaș, un Băncilă viu, prefăcînd toată casa într-o grădină. Se apropie vara și ea trebuie să frece și să ceruiască parchetul! Apoi vor veni la rînd bujorii, trandafirii și garoafele olandeze... Cozi la O.N.T. pentru bilete la mare, bagaje, transportul lor la gară... o așteaptă destule treburi pe scumpa destinatară a florilor sale! Crăițele și

(Urmare în pag. 15.)

P. DUMITRESCU

FĂRĂ CUVINTE

*Pămîntu-mi pare-un scamator
ce-nghite flăcări lungi, solare...
Aș vrea cortina unui nor
să cadă-n parc răcoritoare...*

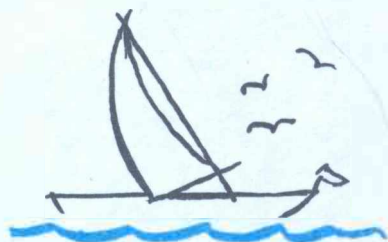
*Și despre Marte scriu sub tei
un lung poem... Prin constelații
ușori vibrează pașii mei
călcînd celeste inundații...*

*Din Marte sulii lungi de ger
le simt cum îmi străbat prin coaste
și stele decupate-n cer
s-aliniază, veche oaste...*

*Și peste toropitu-mi vis
căzu un flutur de departe;
e semnul alb ce l-a trimis
o fată ce m-așteaptă-n Marte...*

*Aș vrea să zbor ne-ntirziat
pe-oceanul vertical de ape,
dar și soția m-a chemat
și e Mangalia mai aproape...*

NICOLAE TĂUTU

— L-am trecut pe Ionescu că e bun de treabă.

— E de treabă? Atunci poate să mai aștepte. Trece-l pe Popescu că ăla e colțos!

CARTE POȘTALĂ

CĂTRE CONDUCEREA UZINEI DE UTILAJ MINIER DIN ORAȘUL D. r. PETRU GROZA

Dragi tovarăși, aș vrea ca rindurile mele să vă găsească în deplină sănătate, să vă găsească în bună dispoziție, să vă găsească în bucurie și fericire, dar, în primul rînd, aș vrea să vă găsească. Vreau să spun, aș vrea să vă găsească în uzina în care dumneavoastră, tovarășe director Patriciu Mihai, sinteți foarte greu de găsit, chiar cînd sinteți foarte bine căutat. Poate că motivul deselor dv. absențe din uzină îl constituie și numeroasele deficiențe din procesul de producție, pe care nu vreți să le vedeți cu ochii ca să nu vă strice buna dispoziție; dar știți, chiar dacă ochii dv. nu vor să se uite în această direcție, se uită alții, conform zicalei: «Ochii care nu se văd, se uită». Și văd. Și văd că la forje se îngrămădesc piese și materiale care împiedică buna desfășurare a muncii, văd că maiștrii nu acordă asistență tehnică, ceea ce duce la nerespectarea regimurilor de lucru, văd că piesele vin de la forjă și turnătorie cu mari abateri dimensionale și se rebutează, văd că sculele sînt prost întreținute, că prezintă mari uzuri. Ia auziți ce mai văd, tovarășe director? Gîndiți-vă că pe baza acestor «vederi» s-ar tipări o ilustrată: «Vedere din Uzina de utilaj minier», în ce

culori minunate ar apărea această ilustrată! Ca să nu mai spun că organele C.T.C. nu sînt alcătuite din personalul calificat necesar și întrebînd aceleași aparate de control ca și muncitorii, e clar că nu pot depista erorile comise.

Asta explică de ce la uzină au sosit ilustrate din diverse puncte ale țării ca, de pildă: «Vă trimitem salutări și cele 435 flanșe refuzate la recepție! Noroc! Uzina metalurgică Bacău». Sau: «Primiți, vă rugăm, urările noastre de bine și primiți, vă rugăm, serpentinele voastre de țevă sudată (că dacă erau din țevă trasă nu ne procurau pagube și nu ne stagna producția). Așteptăm să primim alți 4 500 m țevă în schimb și 150 000 lei despăgubiri! Altceva ce mai faceți? Combinatul de industrializare a lemnului din Comănești.» Sau: «Combinatul carbonifer Valea Jiului vă trimite această vedere din minunatele noastre locuri și vă invită să veniți să le vedeți și pe ele și cei 272 de vagoneti furnizați de dv., pe care refuzăm să-i plătim, ei avînd defecte grave de fabricație! Noroc bun, dar nu vedem cum!»

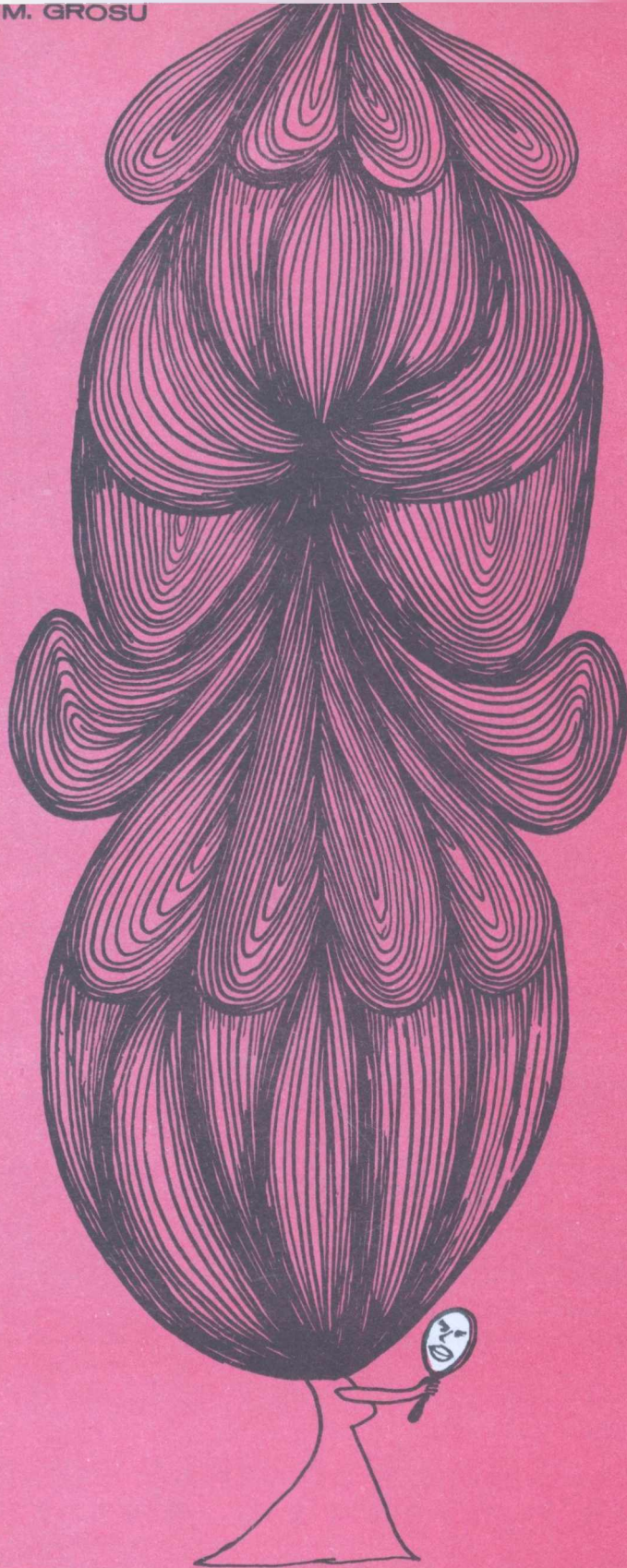
Și asemenea ilustrate au mai sosit și de la Uzina mecanică Teleajen, Combinatul chimic

Craiova, ca și din alte pitorești regiuni ale țării. De asemenea, din cite am auzit, Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini a trimis și o comisie de control care, după încheierea actului de constatare a deficiențelor, a convenit cu dumneavoastră, tovarășe director, ca la ora terminării programului de lucru să prelucrați acel act cu toți salariații uzinei. Dar la ora stabilită, dumneavoastră erați dispărut și n-ați fost găsit decît într-un tîrziu la cantină, unde, de supărare, împreună cu inginerul-șef, și el pesemne cătrănit, tocmai vă răzbunați pe măruntaiele unui porc proaspăt tăiat pentru cantină. Ceea ce dovedește că dv. puneți problemele uzinei nu numai la inimă, ci și la stomac!

În încheiere vă mulțumim pentru timpul prețios ce ni l-ați acordat citînd cele de mai sus, sperînd că și dv. ne veți mulțumi pentru timpul prețios ce-l veți acorda de aici înainte problemelor uzinei, presupunînd că vi se vor schimba «vederile».

Așteptăm deci de la dv. o vedere, cu plăcere, pe curînd!

URZICA

FĂRĂ CUVINTE

SPIRIT

Un intelectual subțire avea o nevastă grasă. Acest fapt este atât de banal încât n-ar merita o atenție specială, dacă cel în cauză nu s-ar fi nimerit să fie Octavian Drugaru, om de cultură și raționalist din naștere. Și dacă soața dumisale, Eugenia, nu și-ar fi compensat aroganța trupească printr-o lăudabilă modestie de caracter. În ochii dinsului însă, această virtute era nulă, și nu o putea explica decât prin aceea că o nenorocire nu vine niciodată singură.

Drama a început într-un mod fericit. De dimineață a sunat telefonul cu un țîriit care nu prevestea nimic bun. Dar intrucît aparențele înșeală, și aceasta era una dintre convingerile cele mai ferme ale lui Octavian Drugaru, lucrurile se petrecură într-un chip cât se poate de plăcut. I se anunța o veste mare. În sfîrșit, cererea înregistrată sub numărul (fiind om de cultură detesta atât cifrele, cât și posibilitatea de a le ține minte), fusese aprobată, iar dumnealui era invitat să-și ridice repartitia. În loc de două camere late și mari, solicitase și i s-au aprobat, trei camere mai înguste, dar mai lungi. Motivul oficial al acestei cereri puțin ciudate era atelierul de reparat motocicletele care se afla tocmai sub apartamentul bietului solicitant. Celălalt motiv, intim și adevărat, care de obicei există dar nu se spune, consta în dezvoltarea și creșterea de atîția ani a lui Octavian Drugaru, căruia i se ascuțise spiritul. Și trebuie să re-

cunoaștem că pentru un spirit ascuțit două camere late nu înseamnă o soluție.

Preluarea repartitia s-a desfășurat normal. Iar bucuria a fost prelungită cu un telefon discret, dat de jos, de la Palatul Telefoanelor. Cei care își așteptau rindul la aparat au putut remarca cu acest prilej o abundență exagerată de diminutive. «Ișor» și «pic» și «ațică» nu sînt, totuși, față de gradul de etanșitate a unor cabine de sticlă, sufixele cele mai potrivite pentru conversația unui om serios.

Pe la prînz, Drugaru a ajuns acasă, ca toți bărbații care hoinăresc. Și-a sărutat nevasta cu o candoare nereținută și, în treacăt, a observat că dumneai albise îngrozitor. Îi venea în minte s-o compare cu Caraimanul, iarna, dar a respins imediat această comparație, găsind-o minoră.

A desfăcut repartitia cu finețe sufletească și i-a arătat-o absent:

— A, da. Am uitat să-ți spun.

— Nu face nimic...

— Uite-aici. Vezi?

— Văd.

— Vezi, dar nu înțelegi.

— Scrie ordin, trebuie să fie ceva militar! făcu ea cu modestie, abuz de competență.

— Da! Dar ce fel de ordin? — Vorba de o repartitie. Adică într-un limbaj popular, o casă!

— De ce?

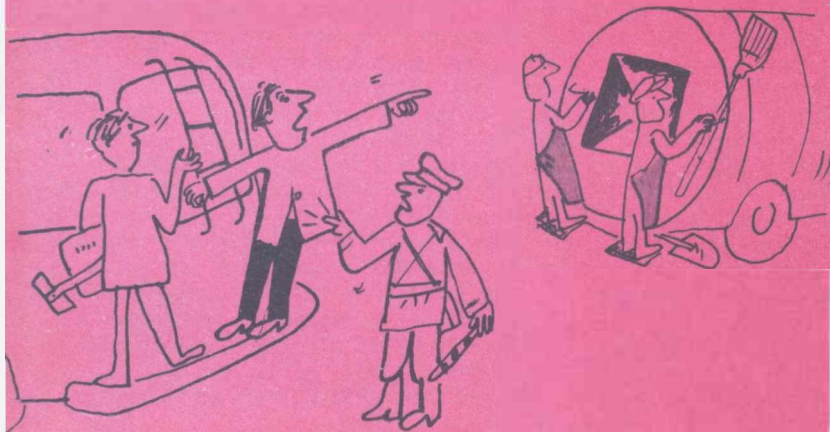
— Cum de ce?

Întrebarea era, într-adevăr, revoltătoare și merita un răspuns sarcastic. Sarcasmul îl ocolea însă,

Servite

- Singurul ritm din viața unora este alternanța zilei cu noaptea.
- Din excursiile făcute în tinerețe, nu te reintorci niciodată de-a binelea.
- În orchestrele de jazz, toba este «vioara intia».
- În viață poți ajunge mare prin înțelepciunea ta sau prin prostia altora.
- Nu te face prezent sub soare numai prin umbră.
- Uneori este foarte greu să-ți amintești un lucru pe care nu l-ai știut niciodată.
- Unui nu sînt «în al șaptelea cer» cînd își cumpără mașină, ci după aceea.

CONSTANTIN FLORESCU

FĂRĂ CUVINTE

ASCUȚIT

— În acest moment, pe cel insultat. — Bătea, își supunea creierul unor surori supraomenești, dar degeam. — Apelase o clipă chiar și la Dumnezeu, care și-a dobândit un oarecare renume în acest sens, dar totul din cauza de la Ferney zîmbea în gurile lui Octavian Drugaru, ca un răzvrătit nevinovat. Dacă nici Volter nu mai e sarcastic, suspină dintr-un nealui, și adăugă cu voce tare: — Ești o proastă!

— De ce? — Iar de ce? Pînă cînd ai să te întreb de ce? — Cu cît ea lăsa capul mai jos, el se înalta, cu atît el ridica tonul mai energic.

— Niciodată nu m-ai înțeles, n-ai înțeles alături de mine! M-ai lăsat să mă lupt cu valorile vieții! — Cînd îi veni ideea comparației cu un marinar naufragiat în largul mării, dar renunță imediat la această comparație găsind-o insușit de dramatică.

— Dar adevărata tragedie s-a deslușit abia la semnarea contractului de închiriere. Această formalitate presupune prezența actelor de identitate ale întregii familii, nu de alta, să cunoască și I.A.L.-ul cu privirea. Cînd și-a aruncat privirea fără intenții de analiză serioasă, bărbatul nevesti-si, Octavian Drugaru a rămas înmărmurit.

— Ce-i asta? Aprilie? Ce înseamnă aprilie?

— E clar, Tavy dragă. Aprilie înseamnă aprilie.

— Va să zică, m-ai mințit! — Nu, eu așa știu... — Mi-ai ascuns șase luni! Eu te nascuți în octombrie! — De unde mă știai? — De la ziua ta! strigă categoric bărbatul. — Nu ți-am adus eu flori? — A, nu. Atunci împlineam un an de la nuntă. Acum douăzeci și cinci de ani.

— Va să zică ți-ai falsificat vîrsta, pentru să mă-nșeli!

— Eu? și Eugenia deschise ochii

— Ce-o să mă fac cu tine peste șase ani? O să se creadă că ești bărbat, nu te-ai gîndit?

— Nu. Dacă mă gîndeam la asta, mă gîndeam acum 25 de ani cînd eram amîndoi într-o cămăruță de trei, și spiritul tău nu era atît de ascuțit...

— Ce perfidie! Ai reușit să mă înșeli cu toată vîrsta ta înaintată.

— Pe atunci, șase luni nu contau! — Pe urmă ea.

— Dar acum? Parc-ar fi șase ani, zece, un sfert de veac! Și, pe deasupra, ești și grasă.

— Pe deasupra...

— Bătrînă și grasă! În condițiile acestea nu se mai poate trăi!

— Și Octavian Drugaru ieși repede trîntind ușa. Pe scări, abdomenul său respectabil sărea ca o minge, iar roșeața feței făcea un contrast izbitor cu albul curat al timpelor.

— Se îndreptă spre Palatul Telefoanelor, unde totdeauna găsea o alinare. Dînsa, care-i primea cu grație sentimentele și drepturile de la Fondul Literar, îi propuse ascultîndu-i durerea și consolîndu-l într-un fel, ca, provizoriu, să se mute la ea. Eventual, pînă la divorț.

— Ceea ce dînsul făcu de îndată. Și-a îndesat, de acasă, un geamantan cu costume bune și s-a instalat, avînd în buzunar un ordin de repartiție neexecutat, într-o cameră modestă, dar spirituală.

— Dînsa l-a întîmpinat cochetă în prag, într-un capot de nylon galben.

— Văzînd-o, lui Octavian Drugaru îi veni ideea de a o compara cu soarele, dar renunță imediat la această comparație găsind-o prea rece.

— După aceea, fericit că începe o viață nouă, se întinse în pat și adormi repede, sforîind subțire.

Ce aveți cu Petrișor?

Da, tovarăși! Da, tovarăși de la Organizația comercială locală «Alimentara» din raionul 23 August! De ce v-ați pierdut răbdarea? «De ce nu ești ca altădat'», cum spune și cîntecul? Ați avut în Piața Muncii nr. 2, un gestionar la centrul de carne, pe nume Petrișor Victor! Și la un control i s-a găsit lipsă în gestiune 1 000 de lei. (Mie. Adică lui. O mie). Dar l-ați lăsat în pace. Și bine ați făcut. Că la al doilea control i s-au găsit lipsă 2 000 de lei. (Două. Tot lui). Ei și? Ce, pentru asta trebuia scos din funcție pe motiv că intră în avutul obștesc și că «unde-i vigilanța noastră»? Nu. Trebuie răbdare. Și ați avut. Bravo! Pe urmă s-a făcut al treilea control! Și i-au lipsit 12 000 lei! (Douăsprezece mii. O duzină. Leafa mea pe opt luni). Dar nu l-ați scos! Foarte bine! Bani tot s-au dus! De ce să se ducă și el? Și nu s-a dus! Și la al patrulea control s-a văzut că s-au mai dus 11 000! (unsprezece mii). Ați văzut ce bine că nu l-ați scos? Mergea spre îndreptare! La al treilea control îi lipsiseră 12 000 lei, la al patrulea numai 11 000 lei, deci e clar că mergea spre îndreptare (cu o mie).

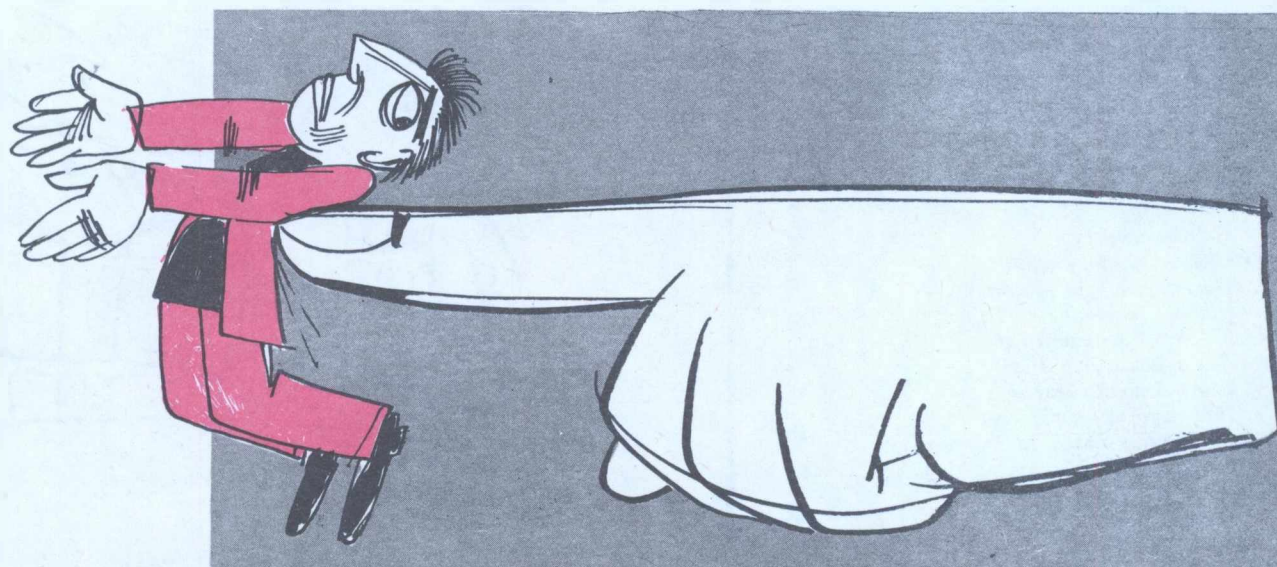
Și tocmai la suma asta, tocmai cînd omul dădea semne de lichidare a lipsurilor, l-ați scos. E adevărat că simpaticul măcelar a delapidat în rate lei 26 000 total, dar de ce n-ați avut răbdare?

Că pînă-și lichida lipsurile poate lichida centrul de carne!

S.R.

I. DAVIDESCU

«ÎNDRUMARE»

— Mai lasă meciurile și du-mă la cinema!

— Gata, m-ai convins! mergem la filmul «Fotbalul în 1965»...

ȘTEFAN TITA

Panică

Radioul meu ce-abia l-am cumpărat
E minunat!

El e, cum să vă spun,
Ca un prieten bun,
Adevărat!

Mi-aduce lângă pat
Sonore depărtări,
Unduitoare desfătări;
Concerte, voci, orchestre,
Măiestre,

Ce se desprind din difuzor
Dansind cu pasul lor sonor
Ușor...

Prin dormitor...

Ah,

Bach,

Toccata

Mă dă gata...

Corelli,

Puccini,

Calas-Menighini

Smulg spinii

Plictiselii,

Dăruind vieții

Albastrul dimineții!

Dar într-o seară am intrat în panică.

O, ce seară groaznică! Satanică!

Au țîșnit din difuzor afară

Răgete de fiară.

Ciudate sunete,

Tunete,

Hirieli,

Miorlăieli

Ca de cotoi

Aflați în crunt război

Troznete,

Pocnete.

Catapetesme prăbușite

Urlete răgușite,

Clopote sparte, ruginite...

Vai, mi-am spus afectat,

Radioul minunat

Ce-abia l-am cumpărat

S-a defectat...

Eram dezolat, dezolat...

Însă după ultimul «poc»

Mi-a venit inima la loc

Cînd crainicul a conchis:

Am transmis

Sinfonia pentru viori

Tenor

Și cor

De geamuri sparte, oale

Și pistoale...

Minunea

În dimineața aceea s-a trezit mai tîrziu ca de obicei. Era o zi mohorită, întunecată, care parcă anume te trăgea la somn. Se uită la ceas: nouă și douăzeci. La unu trebuia să plece. Lucra în schimbul doi. Se ridică alene în pat, luă de pe noptieră o țigară și o aprinse. Lîngă chibrituri zări un bilețel: «Scumpi! Te scoli, te speli, te îmbraci, deretici prin casă și aduci piine. Mincarea e pregătită în cuptor. Poftă bună. Te sărut, Roza». Ce plăcere! Aruncă o privire circulară prin cameră: pe masă, scrumiera plină, fărămituri de piine și o farfurie murdară. Pe jos, ziare, șosete, un nasture și foarte mult praf. Pe fotolii, haine aruncate de el aseară tîrziu, cînd s-a întors de la uzină. «Nu ies de sub plapumă nici mort!» gîndi el cu încăpăținare, în timp ce se dădea jos din pat. Își puse papucii și bodogănind morocănos începu să adune de pe jos. Duse afară vasele, făcu ghem toate hainele de pe fotolii și le azvirli grămadă în dulap, apoi deschise larg fereastra, dădu drumul la radio și se viri iute din nou în pat.

În cameră se revărsă o dată cu vîntul rece de afară, o muzică la fel de tristă și apăsătoare. Probabil melodia preferată — gîndi el, apoi își aduse aminte că trebuie să se ducă mai devreme la uzină, fiindcă e zi de salariu. «Scumpi, ești un

prostălău!» — obișnuia să-i spună Roza. Alți ceteciști cîștigă de două ori cît tine!...» Sigur, dar ăia au categorie mai mare! El de cînd a intrat în uzină tot a cincea are. N-are studii! Mă rog, n-are! Putea însă să-l avanseze prin vechime, dacă n-ar fi venit povestea aia cu tăierea primei. Intra-i-ar șpanul în ochi, de strungar, să-i vire lui pe gît cilindrii prost dimensionați! Și nu unul, ci opt! Dar, vorba nevestisi, el strică, dacă i-a recepționat, ca buni. Cine nu deschide ochii, deschide punga! Și prima era de obicei substanțială și lunară. Numai o minune i-ar putea ajuta în acest impas.

«O minune cerească, ar fi foarte binevenită!» gîndi el și în aceeași secundă, pe geamul deschis ateriză în cameră un înger.

— Mă iertați că vă deranjez, — spuse Îngerul, — dumneavoastră sînteți tovarășul Mircea?

— Da!

— Îmi pare bine. Eu sînt Îngerul. Sînt trimis de la centru să execut la dumneavoastră o minune cerească! Îmi permiteți? — întrebă și se așeză în fotolii.

«E un excroc! gîndi repede Mircea. Sau e vreo farsă proastă! Face unul pe Fifu înaripatul! Ce-i aia înger? Și ce-i aia minune cerească? Și ce centru?! Ce, așa arată un

înger? ca un conțopist (cu un costum gri, destul de și cu mutra asta, pleoștită cu chelie și ochelari cîni văzut? E drept însă că i purta pe spate două aripă din pene albe și apoi nici pe ușă ca excrocii, ci pe Mai precis, n-a intrat, ci că doar geamul e la etaju Deci poate că e înger! seamă că nimeni n-a văz acum vreun înger veritab nu există nici o descriere a să infirme semnamentele!»

— Ei, spune-mi, domnu' ce griji ai, ce necazuri? (pot fi de folos? — întrebă dîndu-și la o parte aripile ieșeau prin spatele hainei așezîndu-se mai comod în Vorbea stricat românește, fîntări în Mircea conving Îngerul este un înger verit scoace din buzunar un m repertoar și un creion și pri rajator spre Mircea. Acesta, put bilbiindu-se incurcat, a ce în ce mai calm, începu bească.

— Știți, noi... am avea nevoie de... un ajutor... acum mentan, eu... am făcut una și... port consecințele, nu-i dar asta ne-a cam dat peste am avea unele nevoi... d

AVRAM ANTON

Unele unități agricole neglijează întreținerea instalațiilor de irigație.

— Cum stăm cu apa? Mulțumesc, nu ducem lipsă!

erească

vrea să vă deranjez!...

— Spune, domnule, cu curaj, că de aia sint aici! spuse Îngerul și încuvințind din cap cu blindețe, se pregăti să scrie în repertoar.

— Păi nu prea știu cu ce să încep! Aș avea nevoie să mă ridic la categoria a șasea!... Acum nu știu dacă și uzina noastră este tot în sfera dumneavoastră și puteți aranja asta, dar ar fi foarte bine!

— Sigur, domnule, nu-ți spun? orice!

— Atunci asta aș vrea, să-mi dați categoria a șasea și să mi se dea iar prime. Dacă se poate...

— Bun. Altceva?

— Păi... liftul ăsta... se tot strică. Nuf știu dacă ați observat că și acum e defect! Adică n-ați observat, că dumneavoastră ați urcat pe jos... adică pe sus... vreau să spun: ați coborât pe sus... în jos... așa că... liftul, dacă s-ar putea să-l reparați!

— L... liftul... Se poate. Mai departe?

— Eu știu?... Așa, sint destul de puține lucruri pe care numai o minune cerească le poate rezolva! N-aș vrea să vă plictisesc inutil, cu fleacuri!... A! La baie au apărut niște pete ciudate. Cred că e țeava crăpată. Nu vine nimeni să vadă ce e. Dacă vreți să vă ocupați și de asta.

— Bine. Altceva?

— ...Știu și eu? Cred că... asta-i tot!

— Mai gîndește-te, poate ai și alte probleme.

— Nu... Cred că nu... Vă mulțumesc din suflet.

— E-n regulă. Va să zică, categoria a șasea, imputația, liftul și țeava! Într-o oră se aranjează! Numai bine! — spuse Îngerul, puse repertoarul în buzunar, se ridică și cit să zică Mircea «vă salut», sări peste masă și cu o bătaie puternică din aripi, se azvîrli pe fereastră.

Mircea se repezi la geam să-l urmărească. Cu bătaii largi de aripi se înălța vertiginos și în cele din urmă se contopi cu norii plumburii.

Mircea se viri din nou în așternut, îngîndurat.

Peste cîteva minute se deschise ușa și intră Roza.

— Tot în pat, leneșule? — spuse ea, sărutîndu-l în fugă. Și ce frig e aici! De ce nu-nchizi fereastra? Uite, e zece și jumătate! M-a trimis șeful pînă la centrală și am terminat mai devreme, așa că am venit acasă. Ai luat piine?... Bine că am luat eu. Că tu... Imaginează-ți, s-a reparat liftul! Ce i-o fi apucat, dragă, de l-au reparat?

— Îngerul a aranjat, spuse calm, Mircea.

— Ce înger? — întrebă ea, oprindu-se din despachetatul plasei.

— Păi să vezi, începu el, și îi povesti de-a fir a păr, toată întimplarea. Ea îl ascultă uluită, așezată în fotoliu. Cînd termină, urmă o clipă de tăcere.

— Și... l-ai lăsat să plece? — întrebă ea, mirată. L-ai lăsat să plece numai cu atît? Nu i-ai cerut decît atît?! Ești nebun? Ți-ai pierdut mințile? Ai o asemenea ocazie și nu profiți de ea? — spuse din ce în ce mai revoltată și mai furioasă. Puteai să-i ceri o altă locuință! Un apartament! O casă cu terasă, grădină, garaj! Și o mașină! De ce nu i-ai cerut o mașină?

— Aăă... nu m-am gîndit.

— Sigur! Nu te-ai gîndit! Că la mine nu te gîndești niciodată! Decît la tine! Altul i-ar fi cerut marea cu sarea! Îți strică un serviciu ca lumea?

— Păi mi-a ridicat categoria la a șasea!

— A șasea? Prostule! A opta! Nu! Director... Director să te fi numit!!! Nu te-ai gîndit? Că la mine niciodată nu te gîndești! Eu muncesc toată ziua, iar dumnealui stă la taifas cu îngerii și le cere reparații la țeavă! Dar un boiler nou de ce n-ai cerut? Auzi la el! Ce-i cere! Liftul! La o capă de blană și un parfum franțuzesc nu te-a dus capul! Nu puteai să aranjezi să mă scoată la pensie?

— Bine, dar încă n-ai vîrsta!...

— Tu să taci! O dată! O singură dată în viață i se ivește omului o ocazie ca asta! Iar tu, o ratezi, ca un copil! Sint sătulă de tine! Ești un gură-cască! Un papă-lapte! N-ai în tine pic de simț de răspundere față de mine, față de noi! Puteai să ceri un frigider mare! Sau... puteai să-i aranjezi măcar locuința mamei! Nici la asta nu te-ai gîndit? Că la mama mea nu te gîndești niciodată!.. și Roza începu să plîngă în hohote. Din cînd în cînd, suflîndu-și nasul cu putere, striga la el: «Aspirator!»... «Covoare!»... «Magnetofon!»... «Pantaloni Helanca!»... «Aparat de filmat!»... «și cite și mai cite!»... «Iampadar pentru mama!»

Mircea, ghemuit în virful patului, stătea plouat sub potopul de învinuiri și își spunea în gînd, că toată viața lui de acum înainte, nu va auzi altceva decît o listă nesfîrșită de posibilități ratate!

Și, într-un tirziu, prinse să-l blesteme în gînd, pe Îngerul făcător de minuni cerești!...

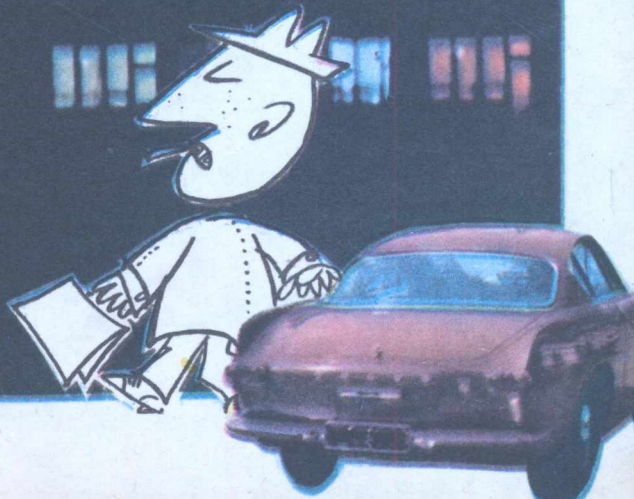
PETRE BOKOR

imcta

— De ce a fost mutat Ionescu de la I.M.C.T.A la T.C.I.M.A?
— Pentru incapacitate. A fost trecut la munca de jos.

tcima

A. POCHES

Cronica

D'Artagnan și Cassanova

Alexandre Dumas-Tatăl ne-a convins să credem și să acceptăm agilitățile unor spadasi bătrini care, «după douăzeci de ani», ba chiar și după treizeci, se bat la fel de bine ca și în tinerețe.

Dar dacă autorul mușchetarilor ar fi avut prostul gust de a-i găsi lui d'Artagnan la 50 de ani o Constance Bonacieux, amantă zglobie, tandră, efervescentă și mai ales credincioasă, cel de-al patrulea mușchetar s-ar fi inecat la sfârșitul glorioasei sale vieți într-un ridicol fără ieșire. Figurile eroice, pentru a rămâne ca atare trebuie impuse unui anumit regim care să le mențină silueta morală neștirbită, ca și cea fizică.

Iată pentru ce l-am acceptat pe Jean Marais în toate producțiile de capă și spadă, în care accentul cădea pe vigoarea și virtuozitatea de spadasin a simpaticului actor francez.

Dar cind regizorul filmului «Gentlemanul din Cocody» se impune un craidon trecut și smochinit, după care aleargă simultan câteva femei vulcanice cu pistoale în poșetă pentru a-i pedepsi inconsecvențele amoroase, să-mi fie iertat că simt un spasm revulsiv. Jean Marais poate rămâne detectiv, spadasin sau aristocrat cît o vrea, dar nu și prim amoretz, mai ales atunci cind devine articol de import. Și barem dacă am duce lipsă de așa ceva!

SATIRĂ ȘI ENIGMISTICĂ

Fără îndoială că în ultimii douăzeci de ani s-a schimbat cite ceva și în epigrama autohtonă. S-a schimbat, în primul rînd, principiul gratuității, potrivit căruia marea majoritate a epigramelor trecutului profesau, de dragul unui cuvînt de spirit steril, critici, de cele mai multe ori nu numai nejuste, dar direct calomnioase. Acea ușurătate sau mai bine zis acea lipsă de răspundere care bagateliza valori culturale re-

cunoscute sau care ironiza plină de cruzime diferite defecte fizice de care nu era nimeni răspunzător, a încetat să mai apară în coloanele presei satirice actuale.

O seriozitate morală împiedică pe epigrafiștii contemporani să se lase ispitiți de minima rezistență a realizării unei poante, prilejuită de cine știe ce titlu de carte sau de cine știe ce nume de autor.

Nu putem trece peste exemplul cel mai edificator dar și cel mai penibil ce ilustrează debandada gratuității și a lipsei de ținută, de care se făcea vinovată deseori epigrama antebelică. Iată un catren adresat de revista «Urlătoarea» unui oarecare G. Curpen:

*Nostim nume, dragă Curpen,
Dar să-l schimbi, mă rog matala,
Că de pierzi silaba-a dona
Nu mai faci două parale.*

Și încă o epigramă adresată unui inspector școlar I. Chirilă:

*Darwin asta nu ne cruță
Cînd afirmă fără milă
Că descindem din maimuță.
Fericit e doar Chirilă
Că descinde din cămilă.*

Inspectorul Chirilă era cocoșat. Nu mai vorbim de sutele de catrene adresate cheliei lui Cincinat, bărbii lui N. Iorga, dimensiunilor lui I. Minulescu etc.

Cine urmărește revista «Rebus», publicație bilunară de probleme distractive, ațit de iubită de cititorii ei pentru vivacitatea cu care își primește tematicile și modul de exprimare rebusistic, plin de ingeniozități lingvistice, nu poate să nu rămînă surprins de anacronismul structurii epigramelor pe care le publică.

Majoritatea catrenelor apărute în «Rebus» sînt axate pe jocurile de cuvinte generate de titlurile careurilor de cuvinte încrucișate, publicate anterior tot în revista «Rebus». De pildă Gh. Tudor semnează careul «Preparate cu unt». Epigramistul Al. Căpățînă nu scapă ocazia să

spună că preparatele-s cu unt, dar careul e... surogat (cele trei puncte înseamnă: Atenție! Vine poanta!). Gh. Mărgărit semnează și el un careu «Cum vă place». Epigramistul G. Navarra ne aduce la cunoștință că «nu-i place» careul. Medicul Gheara publică un careu tematic «Malaria ulceroasă», ceea ce îl inspiră tot pe G. Navarra să reproșeze spiritual medicului că opera-i rebusistică i-a îmbolnăvit pe toți. Și așa mai departe...

Se pune problema: ori careurile sînt realizate slab și atunci nu trebuiau publicate, ori sînt publicabile și atunci «epigrafiștii» trebuie limitați numai la producția specifică revistei lor (mai ales că toți sînt rebusiști). «De-a epigrama» nu ne putem juca în presă și nici la radio, atîta timp cît nu implicăm o idee

critică reală și justă. Satira, sub orice formă s-ar manifesta, n-are dreptul să fie lipsită de spirit de răspundere pentru că altminteri riscă să ajungă automat din nou la cazul d-lui Curpen.

Un epigramist începător, care nu îndrăznește să-și ofere producția nici la Rebus, imi întinde cu timiditate un catren stingaci pe care îl voi folosi ca încheiere:

*Epigramele din Rebus
Nu-s hazoase, nici alege
Asta pentru că, probabil,
Au prea multe puncte negre.*

ARITMETICĂ ȘI ISTORIE

Reproducem din «Gazeta Matematică», seria B, nr. 4, a.c. o problemă de aritmetică pentru cl. V-a elementară. De altfel ea poate fi rezolvată și de un preșcolar atent. Deci atenție!

«La un magazin de stat s-au adus într-o zi mărfuri în valoare de 81 280 lei; 40 de costume bărbătești, 150 uniforme școlare și 120 cămăși. Știind că o uniformă școlară valorează 1/2 din prețul unui costum bărbătesc și de cinci ori mai mult decît o cămașă, să se afle cite costume s-au adus, cite uniforme și cite cămăși?»

Nelu Dobre, Merei-Buzău.

După cum se vede, răspunsul este inclus în textul problemei: 40 de costume bărbătești, 150 uniforme școlare și 120 cămăși.

După ce ați rezolvat problema lui Nelu Dobre, vă invit să rezolvați o problemă similară de istorie: «Cîți ani a ținut războiul de treizeci de ani?»

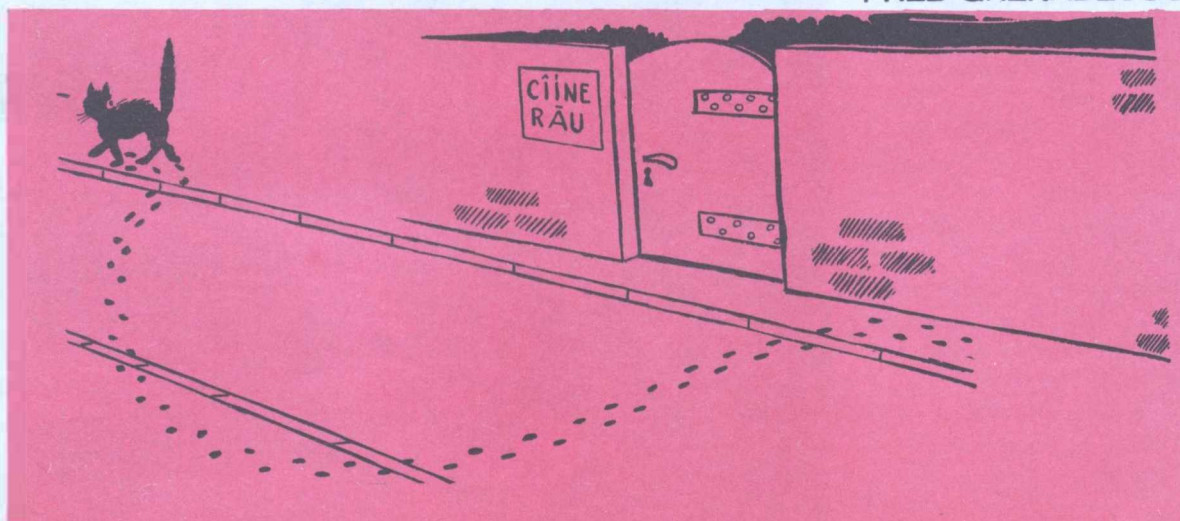
Răspunsurile se pot trimite pe adresa revistei «Gazeta Matematică», seria B.

IOSIF TEODORESCU

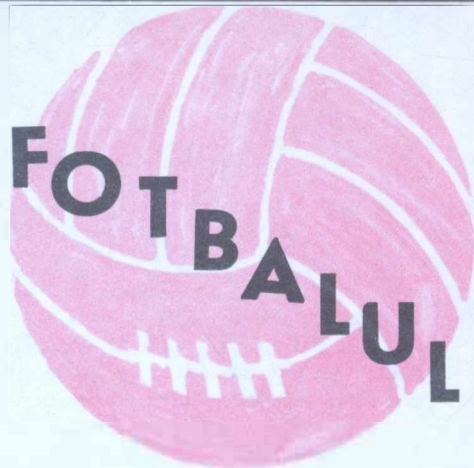

FĂRĂ CUVINTE

FRED GHENĂDESCU

PRUDENTĂ

— ISTORIE II —

După cum am arătat în expunerea anterioară, fotbalul este respins pe scară mare, dovadă scara tramvaiului 13 în zi de meci.

De când a apărut, fotbalul se joacă cu picioarele și cu capul. Unii folosesc însă numai picioarele. Fiecare ce are! Singurul care are voie să pună mîna pe minge este portarul și Dan Coe de la Rapid, care n-are voie, dar mai pune, ținînd seama de zicala că «în careul de 16 metri ce-i în mînă nu-i minciună». În schimb e henț careu. Această abatere se pedepsește, conform regulamentului, cu o lovitură de la 11 metri. Penalizarea ține însă numai de arbitru. Depinde deci cu cine ține el. Se mai pune însă întrebarea de ce această lovitură trebuie executată tocmai de la 11 metri? De ce nu de la 10 sau 9 sau chiar 5? Răspunsul e foarte simplu: pentru că se poate rata la fel de bine și de la 11 metri!*

Apariția arbitrilor este consemnată în anul 2215 înainte de Dimitriu II, pentru că, dacă ar fi fost după el, n-ar mai fi apărut nici pînă astăzi. Jucătorii își fac încălzirea pe teren, iar arbitrii la comisia de împăciuire pentru acomodare. În meciurile importante se apelează la arbitri străini. Uneori însă chiar și în campionatul nostru arbitrii sînt străini... de meciurile pe care le conduc.

Primul stadion a apărut abia în timpul romanilor. Aici veneau să asiste la meciuri tribunii și soțiile lor, tribunele. Dar tribunii au dispărut treptat-treptat și au rămas numai tribunele, care se păstrează și astăzi putîndu-se procura prin UCFS sau prin... fața stadionului, de unde și vorba: «care ai o tribună în plus, măi frate?»

Încă de la primele sale începuturi, fotbalul se joacă pe goluri. Golul înseamnă introducerea balonului în poarta echipei adverse. Dar, o dată cu apariția autoservirii, a apărut și auto-golul. La noi el a fost adus de către Hălmăgeanu, socotit de atunci «părintele golului românesc».

Pentru a marca un gol trebuie să tragi cu precizie la poartă. Unii jucători trag la noroc, ca la loz în plic. Și-atunci, șutul, de cele mai multe ori, e «neciștigător» sau, în cel mai fericit caz, «mai trage o dată».

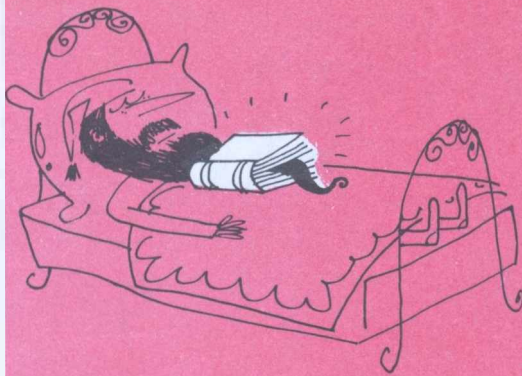
Ideea de a alcătui un clasament al echipelor de fotbal a apărut mult mai tîrziu. Nu se știe precis a cui a fost această idee. În orice caz se știe precis că n-a fost ideea «Siderurgistului»-Galați.

Dar asupra acestei probleme vom reveni la capitolul «Metamorfozele fotbalistice ale lui A la B».

ION MUSTAȚĂ

*) Bibliografie: Pavlovici, «Meciul Steaua...»

AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

FL. LAZĂR

CUSURGIUL: — «Halal medic, și ăsta consultă... după ureche!»...

La centrele de răcoritoare de pe șosele nu se găsesc sucuri de fructe, lapte bătut, etc.; se oferă în schimb automobiliștilor băuturi alcoolice

RĂCORITOARE

AVRAM ANTON

BANII SE ȚIN LA C.E.C.

dar sînt unele persoane de la diverse instituții și întreprinderi din Capitală, care sînt de altă părere.

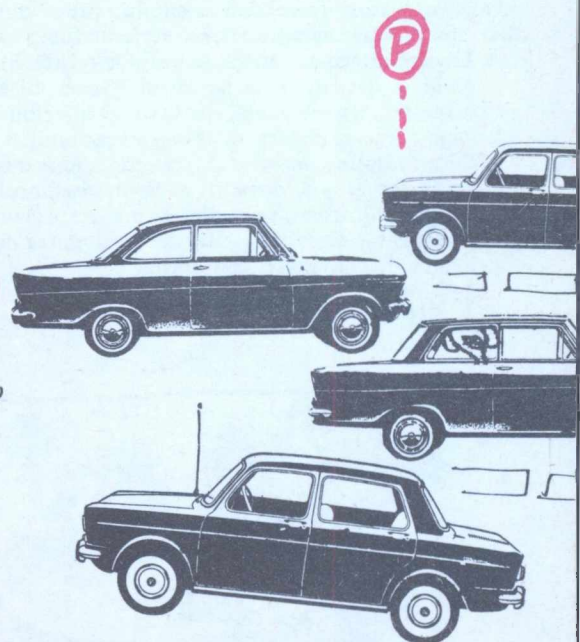
De pildă, se pot băga banii într-un galvanometru multiplex, un fel de aparat care nu știm la ce folosește, dar care costă foarte mult. Cu un astfel de aparat este îmbogățit inventarul Spitalului de chirurgie osoasă din Capitală și în inventar a rămas pentru că nici nu a fost și nici nu va fi utilizat vreodată un asemenea galvanometru multiplex în spitalul mai sus citat. Tot această unitate mai are un microscop binocular, ca să fie, că nevoie de el nu este și un «tur dentar de perete», alt aparat care se potrivește la acest spital ca nuca în suportul turului dentar.

Iar Spitalul de copii «23 August» are un colorimetru Dr. Lange, un aparat optic pentru determinarea concentrației la soluțiile colorate, care este foarte bun, dar care este necesar la acest spital poate doar ca să se joace copilașii cu el, că folosit nu este.

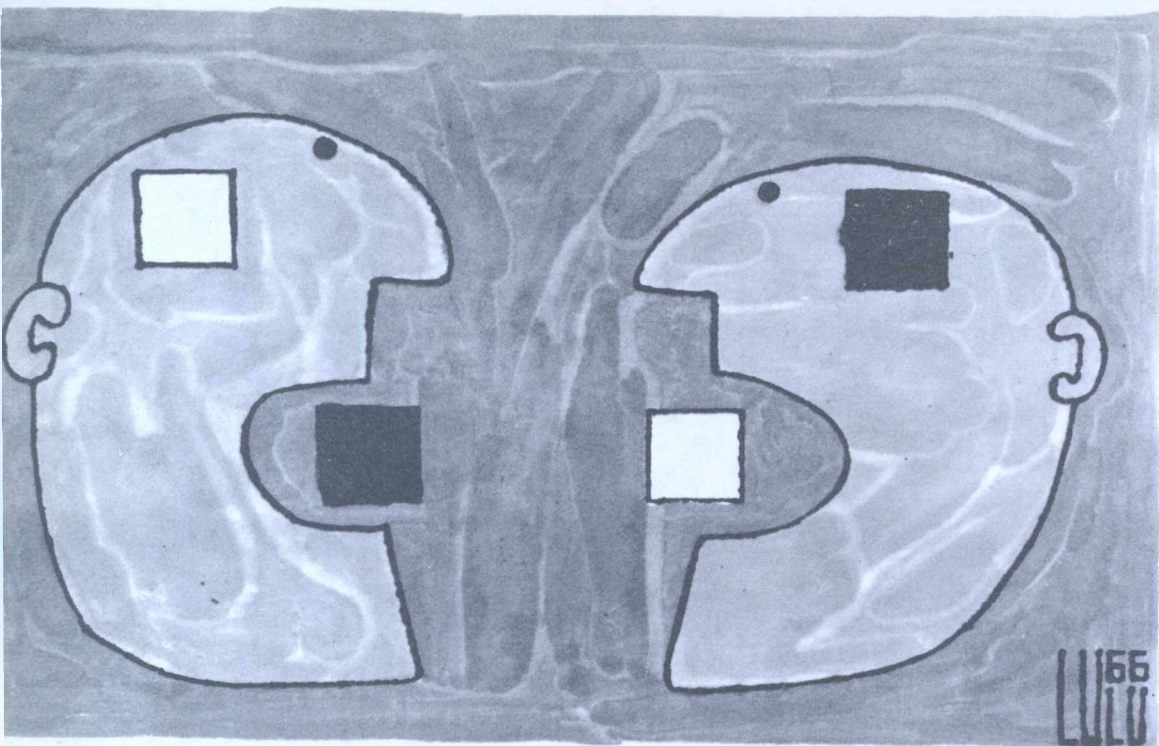
Și toate aceste aparate care zac sănătoase în pat bolnav costă o avere de bani și nu aduc nici un folos.

Iată ce se cheamă a băga banii statului în spital!

S.R.

— Sucuri nu avem, dar vă pot da ceva teribil, tot de fructe!

DISCUȚIE SINCERĂ

BILANȚUL CELOR DOI ANI

Ziarele din Bogota au scos ediții speciale pentru a da de veste că guvernul columbian a lansat o nouă ofensivă împotriva partizanilor din provincia Marquetalia. Era cea mai mare, ultima, definitivă, triumfătoare ofensivă. Cel puțin așa o prezentau autoritățile, anunțând în același timp că ea avea să lichideze odată pentru totdeauna grupurile inarmate de țărani, care aveau obrăznicia să nu se mai lase exploatați pină la singe de moșieri.

Asta s-a întâmplat în urmă cu doi ani. La o săptămână de la declanșarea atacului, un comunicat oficial a adus la cunoștință că trupele guvernamentale au înregistrat o victorie decisivă. Peste o lună, a urmat o a doua victorie decisivă. Peste alte câteva luni, o a treia victorie — tot decisivă evident. Și de atunci, la intervale din ce în ce mai mari, victoriile decisive se succed una după alta. Toată lumea află de ele, afară de partizani. Care, neștiind că au suferit înfringeri decisive, continuă să lupte.

Dar între timp autoritățile din Bogota au avut parte nu numai de victorii fictive, ci și de neplăceri reale. De exemplu, presa din America Latină a publicat o serie de fotografii, care înfățișau bătrâni, femei și copii schingiuiți și decapitați de jandarmi. Guvernul a protestat cu vehemență, susținând că imaginile au fost trucate de către niște «agenți comunisti». Drept răspuns, fotografii respective a ieșit din anonim și s-a dovedit că e monseniorul German Guzman, unul din cei mai respectați prelați ai Columbiei, care cu greu putea fi bânuit de convingeri comuniste.

De asemenea niște statisticieni s-au apucat să facă o serie de socoteli, care au fost date

publicității, înainte ca cenzura să se desmeticească. Ele arătau că latifundiarul, care reprezintă 1 la sută din populație, deține 40 la sută din pământurile arabile, că 43 la sută din locuitori sînt complet analfabeți, că numai în 1966 numărul copiilor care nu pot merge la școală este de 1 400 000, că în țară există un milion de șomeri permanenți și peste două milioane de oameni fără ocupație permanentă etc. etc.

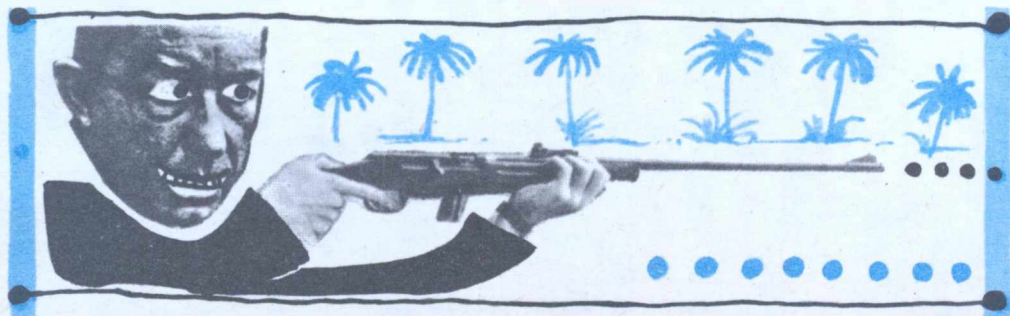
Firește, guvernul a reacționat și de data asta. Nu prin dezmințiri, ci mai radical, aruncându-i în temniță pe imprudenții statisticieni. Dar datele sînt încăpăținate și faptul că cei care le-au calculat stau acum la răcoare nu le-a modificat întru nimic.

În sfîrșit, cu prilejul alegerilor legislative (la care, în trecut fie zis, nu s-au prezentat peste 60 la sută din cei înscriși pe listele electorale) s-a aflat că cei doi ani de război împotriva partizanilor au costat două milioane de dolari.

E adevărat că dacă împarți această sumă la atitea victorii, fiecare din ele costă un fleac de 300 000—400 000 de dolari. Dar dacă, așa cum susțin columbienii, împarți cele două milioane la nici o victorie, rezultatul e mai puțin incurajator.

Guvernul de la Bogota se pregătea să scoată un volum intitulat «Bilanțul succeselor noastre». Textul era cules, corectat, pus în pagină. În ultimul moment proiectul a fost însă abandonat. Ceea ce a determinat ziarul uruguayean «El Siglo» să se întrebe: «Au căpătat oare autoritățile columbiene simțul ridicolului?»

N. GĂLĂȚEANU

Scrisoare de mulțumire

Subsemnatul Tristu D. Plingărețu mulțumesc pe această cale cooperativei meșteșugărești «Victoria» din Băilești, regiunea Oltenia, pentru că m-a vindecat de starea depresivă de care sufeream prin șocurile de ris ce mi le-a provocat. Astfel, am aflat că a fabricat pentru un beneficiar un vagon de coșuri de nuiele. Asta nu-i de ris. Dar tovarășul Dugănescu, vicepreședintele cu problemele de producție nu a controlat calitatea produselor. Nici asta nu prea este de ris. Dar vezi că majoritatea coșurilor au plecat nefinisate. Aici e poanta: coșurile erau ambalate unul în altul în șiruri. Și numai coșurile de la capetele șirurilor erau finisate, restul erau nefinisate. Și așa m-am vindecat de starea depresivă că era să mor de ris auzind de bancul ăsta.

Dar beneficiarul n-a murit de ris aflînd de bancul ăsta și a trimis coșurile înapoi la cooperativa furnizoare de bancuri. Dar nici cooperativa n-a renunțat la bancuri și s-a apucat de altele: orice cooperativă agricolă de producție care cumpăra rogojini pentru legumicultură era obligată să cumpere și coșuri, chiar dacă avea nevoie de coșuri cum avea nevoie de bancuri. Așa, de pildă, numai cooperatoriile de la întorsura au fost obligați să cumpere de 3 600 lei coșuri, fără să aibă nevoie de ele.

Cooperativa meșteșugărească «Victoria» din Băilești se ține de bancuri în șir.

Se pare că e ceva nefinisat la capete.

S.R.

V. TIMOC

FĂRĂ CUVINTE

Cooperativa meșteșugărească «Deservirea» din Alexandria a cerut Centrului de radioficare Vede a să cazeze lucrătorii care vor amenaja studioul de emisie.

*Probabil cei de la birou
Pentru moment s-au uluit
Și, auzind de studiou,
Crezură că-i pentru dormit.*

Direcția generală de aprovizionare și desfacere din Ministerul Industriei Construcțiilor nu depune destule eforturi pentru a asigura vagoane necesare livrării producției de ciment.

*Privind atent problemele la rece
Se-ntreabă fabrica la înfinit:
— Din magazine cimentul cum să plece
Cind ministerul e de neclintit?*

Deși unitățile M.C.I. au anunțat că produc 36 sortimente de băuturi răcoritoare, în comerț există doar câteva.

*Cu sucurile de la gheață
Se-ntimplă azi o comedie.
Vreo patru sorturi sînt pe piața,
Iar celelalte pe hirtie.*

Comisia de soluționare a litigiilor de muncă de la S.M.T. Costești Argeș are contestații nejustificate de un an.

*Comisia n-are prestigiu
Dintr-un motiv destul de tare:
Ea însăși este în litigiu
Cu termenul de rezolvare.*

micro-foiletoane rimate

de V. D. POPA

Depozitul de îmbuteliere a vinului din Obor-București a pus în consum sticle de vin cu impurități.

*Unii spun și au rezon
Că le pare cam ciudat.
Chiar de-l beau fără sifon
Vinul tot nu e curat.*

Sfatul popular regional Bacău a trimis la avizare documentația unui laborator de alimentație publică pentru orașul Roman, corespunzând unei populații de șase ori mai mare.

*Vreți explicația? Vreo minte brează,
Văzînd documentația din zbor,
Gîndi că proiectanții lor lucrează
În contul secolului viitor.*

La centrul din str. Traian al cooperativei «Drum Nou» din Constanța, lenjeria spălată nu se calcă deoarece nu există tarif pentru această operațiune.

*În unitatea suscitată
De multe ori am observat
Că lenjeria-i necălcată
Și cetățeanul șifonat.*

Luîndu-și angajamente anuale sub posibilități, Uzina mecanică Muscel și le-a depășit într-un singur trimestru.

*A scos astfel de procente
Întrucît — o spun pe șleau —
Și-a luat angajamente
Care nu o angajau.*

ȚICĂ, RICĂ ȘI PIRAȚII, UN ROMAN ÎN ILUSTRĂȚII

de ADRIAN ANDRONIC

Datorită copiilor pirații au fost prinși

LA CATASTIF

COVORUL FERMECAT

Poveste orientală. A fost o dată (o singură dată, și bine că nu s-a mai repetat) a fost de mult, foarte de mult (la 8 martie 1966), într-o localitate depărtată (care seamăna cu orașul Buziaș din raionul Lugoj) la un liceu.

Și oferit-au în acea zi, unui elevi, profesoarelor aceluși liceu (Morăraș Letiția, Veniamin Aurelia și Martin Ecaterina), felicitări și flori iar — «din partea unui grup de părinți» — un... covor de iută, de 385 lei, profesoarei Șandru Maria, care a fost însă, în această împrejurare, turc: n-a vrut să-l accepte. Dovadă că nici nu l-a despachetat, deoarece nu dorește să primească peșcheshuri spre a le pune elevilor note mai mari.

Atunci, consiliul profesoral, aflând și el tărășenia, a hotărât să fie restituit pirdalnicul covor respectivilor părinți. Și mare a fost incurcătura, dar mai mare fu încăpăținarea părinților: n-au vrut să mai ia covorul înapoi. Era, pasămite, un covor fermecat.

În această situație, consiliul pedagogic raional n-a avut încotro și a hotărât «să fie trecut» năzdrăvanul covor «în inventarul școlii, ca donație din partea părinților». Dar note grase elevilor slabi, să nu li se pună.

Or trage, n-or trage și alți părinți de prin alte localități, învățăminte înțelepțești din această parabolă... Cine știe!

Fapt e că — fiind întrebați părinții din Buziaș dacă soluționarea acestei probleme o vor justă și morală — au răspuns... c-o vor.

CELEBRUL 602

Șantierul 602 al Trustului regional de construcții Oltenia execută diverse lucrări de construcții și montaj la C.I.L. (complexul de industrializare a lemnului) din Turnu Severin.

Le execută în mod... complex, adică provocând — cu cite o singură neglijență — mai multe pagube.

La fabrica de placaj din cadrul numitului C.I.L., acest șantier 602 (condus de tovarășul inginer Marcel Borcan) după terminarea unei lucrări, a lăsat pe acoperiș «goluri»... «neînchise».

Urmările neglijenței: 1) ploaie prin acoperiș; 2) apa care pătrunde în interior amenință să deterioreze utilajele nou montate; 3) pînă acum s-a înregistrat o pagubă de 40 000 lei, deoarece — din cauza acestei neglijențe — s-au stricat 20 de metri cubi de placaj.

Neglijență... la cub.

Iar cînd golurile lăstate de șantier provoacă goluri în averea fabricii, se impun măsuri care să nimerească... în plin.

GOSPODARI ECONOMI

Gospodarii de la G.A.S. Afumați, raionul Băilești (în frunte cu tovarășul director Ghionea și tovarășul inginer-șef Ștefănescu) sînt niște oameni economi. Fac economie de... spirit gospodăresc și de energie personală.

Între altele, nu se ocupă deloc de vreo mecanizare în sectorul zootehnic. Gospodăria dumnealor e singura, din tot raionul, lipsită de mecanizare în acest sector. Nici vorbă de linie decovil, monorai, etc. N-are măcar, între grajduri, alei betonate, încît, cînd plouă, tot noroiul de-afară care se lipește de cizmele îngrijitorilor e dus în grajduri.

Conducerea gospodăriei primește mereu dispoziții să întocmească documentația necesară obținerii fondurilor pentru mecanizare, dar tovarășii din conducere... amină mereu. Amină în mod... mecanic. Deci pot să spună că tot fac ceva mecanic. Și nu se obosesc să întocmească documentația. Oamenii economi: își economisesc energia!

Proverb agricol: Unde se face economie de spirit gospodăresc și se face risipă de nepăsare, se poate face și... economie de risipitori.

ȘI OAMENI FILANTROPI

Tovarășii gospodari de la G.A.S. Afumați sînt și filantropi. Fac și... cadouri.

Gospodăria are (sau, în sfîrșit, a avut) un eleșteu, pentru care a primit și plan de producție. Numai să bage năvodul în apă și să pescuiască bani. Dar e... obositor, e cu bătaie de cap! și-au zis tovarășii din conducere. Așa că au găsit, pentru eleșteu, o soluție mai comodă: să-l... dăruiască. Și l-au cedat vecinei C.A.P. (cooperativa agricolă de producție) din comuna Urzicuța, iar... tizii noștri, tovarășii de la C.A.P. Urzicuța l-au acceptat.

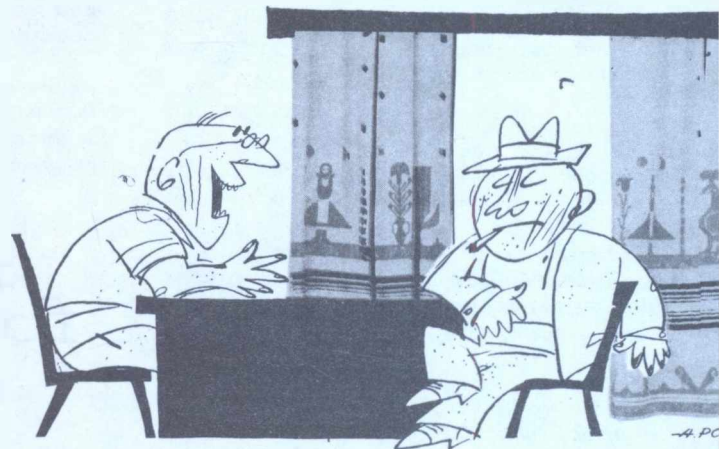
Eleșteul a fost cedat (și acceptat) cu tot inventarul său mișcător și nemîșcător, și... fără întocmirea vreunui act.

Proverb piscicol: Unde dai și unde crapă! (Adică: cui îi dă statul eleșteu și unde sînt mincați crapii!)

Și comentariu la proverb: Cînd această «tranzacție particulară» (... fără acte!) va fi discutată din punctul de vedere al respectării legilor și statutelor agricole în vigoare, tovarășii filantropi de la G.A.S. (care au făcut cadorisirea) și tovarășii chilipirgii de la C.A.P. (care au acceptat ploconul) își vor aminti, în sfîrșit, ceea ce uitaseră: că o filantropie pe banii personali ai filantropului e una, iar filantropia pe

A. POCH

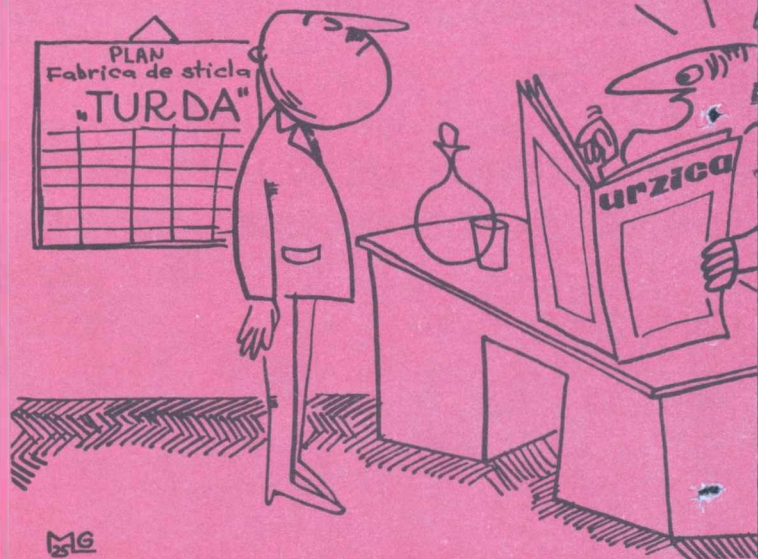
C.A.P. Cacova Jerii (reg. Cluj) a primit o semănătoare pe care neputînd s-o folosească a lăsat-o pur și simplu afară pînă a ruginit complet.

— Stăm prost la capitolul «Întreținerea utilajului!»
— În schimb ne-am asigurat succesul la capitolul «Colectarea de fier vechi».

M. GROSU

Fiolele produse de Fabrica de sticlă din Turda sînt de calitate — se sparg ușor la umplere sau la manipulare.

— Aoleu, au început să ni se spargă în cap...

banii (și cu eleșteul) statului e altă... mincare de pește.

MANGALIO-HIDRO-FOBIE

Cetățenii din orașul Mangalia care locuiesc în blocul D 4 de pe strada Ștefan cel Mare sînt de părere că prea multă apă nu e bună. Susțin că au destulă apă... vizavi, în Marea Neagră, încît nu le mai trebuie și sus, pe... acoperișul casei, de unde să li se scurgă în apartamente.

Îndată după darea blocului în folosință (în anul 1964) apa ploilor și a zăpezilor a început să pătrundă prin terasa blocului, degradînd pereții apartamentelor de la ultimul etaj.

Iar în această situație mai sînt și alte blocuri din Mangalia și nu numai din Mangalia.

Cauza: izolația hidrofugă la terasele clădirilor fusese făcută cu niște «praf hidrofob» care, după cum s-a văzut, n-a dat rezultate. Adică acel «praf hidrofob», în loc

să aperse clădirile, reușea aproape contrariul: să le facă... praf.

Începînd însă din 1965, sistemele hidrofobe au fost abandonate, urmează ca — la blocurile aflate în suferință — izolațiile să fie refăcute printr-un alt sistem, numit «clasic».

Dar prin «sistem clasic» s-a înlocuit sistemul... clasic al tergiversării al ducerii cu vorba. Forul constructor (T.C.E.H. — trustul de construcții edilitare și hidrotehnice din Constanța) și forul beneficiar (consiliul popular al orașului Constanța) de care ține administrativ orașul Mangalia) — la întrebarea ori și repetată: cînd veți reface acoperișurile? — răspund stereotip și mecanic: «conform planificării» și în funcție de posibilitățile financiare. Fără să ia nici o măsură practică urgentă.

Iar mangalioții (și nu numai mangalioții) nu agreează acest soi de mecanicism. Doresc un clasicism în apă de ploaie.

POȘTA REDACTIEI

ENE IOAN — SIBIU, PUIA VIOREL — BRAȘOV, CELEA CONST. — CRAIOVA

Mai trimiteți, dar pe altă temă. În ultima vreme ne vizitează... «Sfintul» atît de des încît nu ne mai putem face... slujba.

GÎRBOVEANU A. — DEVA

E foarte tristă întrebarea dv. referitoare la femeie:

*Creată să fie bună
a vieții conservatoare străbună
mă-ntreb, de ce cîteodată e rea
Și-nșeapă în inima mea?*

Într-adevăr, de ce s-o fi purtînd în felul acesta cu dv.? Nu cumva îi trimiteți versuri?

ROȘU GH. — MOINEȘTI, BACĂU

Ne întrebați dacă în persoana dv. zace un caricaturist... și vă răspundem: Da! Zace...

COBACI PETRU — TIMIȘOARA

Din două, una:

Unui fumător de timpuriu:
*Fuma pe cînd era boboc
De-aceea a rămas... chiștoc.*

DIMA ALEXANDRU — TG. SECUIESC, BRAȘOV

«Catastrofa» e într-adevăr o catastrofă. Nu înțelegem nimic din absurditățile pe care le înșirați pe hîrtie. Ne miră și nota din final: «Traducerea în limba spaniolă, televizarea și filmarea numai cu aprobarea mea specială».

Credem că, mai întîi, e necesar să o traduceți în... limba română.

GHEORGHIU AL. — LOCO

«Reflecțiile» sînt prea directe. Mai reflectați...

BARBU MIHAI

BOLOHAN APOLO — BRAȘOV

Vă cităm două epitafuri. Poate vă vine inima la loc:

Unui flecar
*De un timp încoace
Parcă tot mai tace...*

Unei curioase
*Ea trecu-n eternitate
Doar din... curiozitate.*

FLORESCU SEBE — TURDA

Nu de sfaturi aveți nevoie, ci de talent. Sfaturi vă pot da, talent însă n-am nici eu, peste măsură.

GRINBERG DAN — LOCO

Reduceți dialogul. În «dragoste» prea multă vorbă, strică.

ILIE GABRIEL — LOCO

În poezii, idei confuze, exprimare greoaie. Ne promiteți însă niște caricaturi. Să sperăm că vă exprimați mai bine prin... semne.

SPIRU MARIANA — IAȘI

Ne spuneți că în timpul liber vă distrați făcînd versuri. Se vede. Am să vă «distrez» și eu cu o anecdotă:

Mallarmé a primit într-o zi de la prințul B. un caiet cu versuri pe care autorul menționa că le-a scris în timpul liber. Solicitat să-și dea părerea, poetul a spus doar atît:

— Ce-ați zice, dacă în timpul liber, m-aș face și eu prinț?

TEPEȘ GR. — BACĂU

«Strada» e străbătută prea mult de... Topîrceanu. Am dori să auzim și pașii dv...

ȘCHIOPU PAUL — TURNU MĂGURELE, PETCUSIN MARIU — COM. CĂTĂNELE, BĂILEȘTI

Glume slabe, fără duh. E trist că le puteți crede vesele.

MARINCIUC LEONARD — ORAȘ GH. GHEORGHIU DEJ, ROMULUS ION — LOCO, BOGZA RELU — ROMAN

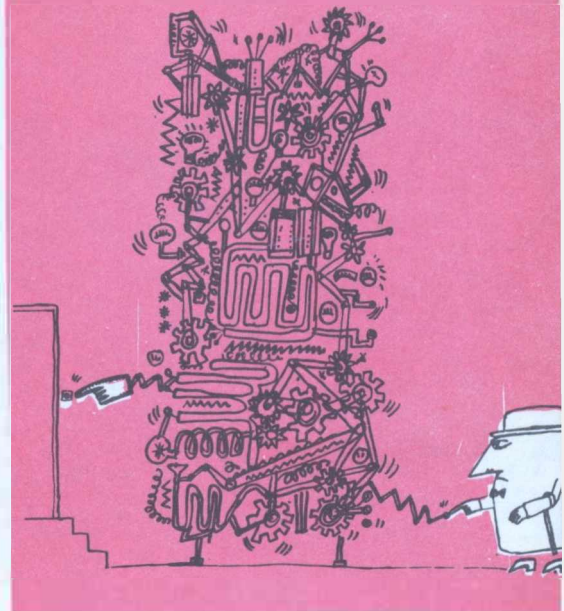
Privind desenele, nu vă înțelegem în niciun... chip

BÎLBIE ION — COM. MURGEȘTI, PLOIEȘTI

«Premierea» e mai mult pedeapsă...

DEOCAMDATĂ, NU!

Alexandru Carol — Săvinești-Bacău; Trandafir Ștefan — Constanța; Kantor Ervin — Petroșani; Burghelă Gh. — Suceava; Păscuț V. Ioan — Orăștie; Gherea D. Dumitru — Iași; Pîlan Ion — Arad; Gheorghiu Al. — Focșani; Șerbu I. — Loco; Coban Vasile — Arad; Comănescu Dorin — Suceava; Paraschiv Estera — Brad, Hunedoara; Ciuclea Alexe — Loco; Cristea Vasile — Cluj; Iliescu Dan Victor — Loco; Rucrigel Ernest — Constanța; Ștefănuță Sabin — Loco; Bitcă Mircea — Deva; Popovici Alex. — Cluj.

FARĂ CUVINTE

GINGĂȘIE

(Urmare din pag. 4.)

daliile, crizantemele și vizdoagele vor înlocui apoi florile verii. Murături, lemne, magiun, dar mai cu seamă speră, speră din tot sufletul cuprins de poezie că o dată cu florile toamnei se va sfîrși și chinul unor penibile explicații cu privire la salariul său de care trebuie să dispună integral, fără nici un control și fără pretenții absurde de a-l integra în bugetul comun. Speră, speră din tot sufletul cuprins de poezie că o dată cu primele petale brumate de toamnă se va rezolva și problema de principiu a servirii la pat a cafelei de către soție, dar, poate în primul rînd, a renunțului ei, aidoma din principiu, de a-și cumpăra palton, pentru că cel vechi, cu anumite modificări, să zicem întors a treia oară — mă rog, se pricepe ele, femeile, cînd e vorba de modă! — mai este bun, are ceva din farmecul imortelilor, azi, din păcate, atît de subapreciate. Speră, speră din tot sufletul cuprins de poezie că apariția dumiștrilor întîrziate va consemna totodată finalul discuțiilor cu nimic justificate într-un cămin modern și generate de întrebarea: «Ce este soțul? O încarnare a gingășiei familiare, sau un ins banal, silit să-și taie pînă și unghiile singur?» Are certitudinea că va învinge gingășia. Trebuie, merită să învingă. După ce se va întoarce de la «Nufărul», își va trimite soția să-i cumpere țigări. Pachetul de «Snagov», în lumina tremurată a serii de april, îi va aduce în minte creanga de zarzăr a lui Grigorescu din perioada albă...

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariatul 15.38.56;

Sau la scrisori 14.60.30;

Secretariatul de redacție

14.38.15;

Interurban

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”

44.601

Sediul NATO a fost stabilit la Bruxelles, cu
toată opoziția puternică a opiniei publice

